

CHƯƠNG 27:

Dân là sinh viên y khoa năm thứ tư, là một chàng trai hào hoa, lịch thiệp, gia đình rất khá giả. Chàng là đối tượng của nhiều cô gái nhưng trái tim Dân đã dành trọn cho Diệp Hoa. Cô công nhân của đồn điền Dân Thắng.

Khi Dân đã xin với bà Xuân, mẹ chàng cho cưới Diệp Hoa thì bà Xuân đã ùng ùng nổi giận:

- Con điên rồi hả Dân. Nhà ta danh giá thế này, còn con thì tương lai sẽ là một bác sĩ, con không thể cưới Diệp Hoa được.

Chàng ngạc nhiên:

- Sao vậy mẹ?

Bà Xuân hùng hổ nói nhanh:

- Nhà ta có địa vị, còn Diệp Hoa chỉ là một cô công nhân tầm thường.

Dân cau mày:

- Diệp Hoa là một cô gái rất tốt và hiền lành. Chúng con yêu nhau có gì sai trái đâu.

Bà Xuân vẫn giữ vững quan niệm:

- Nhưng nó là một cô gái nghèo từ đâu trôi dạt đến đây. Con có biết gì về gốc gác cô ấy.

Dân vẫn nhẫn nại:

- Diệp Hoa mồ côi cha mẹ, cô ấy tự làm việc và vươn lên sống trong sạch. Đó là một điều tốt mẹ ạ! Mẹ hãy cưới Diệp Hoa cho con.

Bà Xuân lạnh lùng bảo:

- Con hãy dẹp bỏ cái ý tưởng ngu ngốc của con đi. Mẹ không bao giờ đồng ý đâu.

Dân khản khoản nói với mẹ:

- Con yêu Diệp Hoa tha thiết và cô ấy cũng vậy. Chúng con quyết tiến tới hôn nhân.

Bà Xuân cướp lời:

- Nó lợi dụng mày đấy! Nó thấy gia đình ta khá, con lại sắp làm bác sĩ nên nó muốn nhào vô.

Dân lộ vẻ bất mãn:

- Mẹ nói không đúng về Diệp Hoa rồi!

Bà Xuân nhướn mày lên:

- Mày lại bênh nó đấy à? Mẹ nhắc lại là mẹ không bao giờ cưới Diệp Hoa cho con đâu.

Rồi bà ra lệnh:

- Ngày mai con trở về Sài Gòn ngay, lo học hành đàng hoàng. Việc hôn nhân của con để mẹ lo!

Dân vẫn nài nỉ mẹ:

- Thì mẹ lo ngay cho con đi! Diệp Hoa rất tin tưởng nơi con.

Bà Xuân đập tay xuống bàn:

- Im ngay đi! Tao đã nói mày không được cãi. Tao sẽ con Diễm, con của bác Bích cho mày. Mẹ và bác Bích rất thân nhau, nhà bác ấy cũng rất khá.

Dân xụ mặt đáp lời mẹ:

- Con không biết cô Diễm nào cả.

Bà Xuân mỉm cười:

- Không biết rồi sẽ biết. Con Diễm rất xinh đẹp. Nó cũng đang là sinh viên như con.

- Nhưng con không yêu cô Diễm.

Bà Xuân quả quyết:

- Cô Diễm vô cùng khả ái và sang trọng. Diệp Hoa làm sao sánh được. Rồi con sẽ yêu cô Diễm thôi.

Dân phản đối quyết liệt:

- Con chỉ yêu Diệp Hoa thôi.

- Nó không xứng đáng với nhà ta.

Dân bực dọc cự nự bà Xuân:

- Mẹ lúc nào cũng nghĩ đến giàu nghèo. Mẹ không biết gì về Diệp Hoa cả.

Bà Xuân mỉm cười mỉa mai:

- Không biết à? Tao là mẹ mày tao biết người hơn mày. Tao quá hiểu những người như con Diệp Hoa. Tao không muốn nghe mày nhắc đến nữa, nghe chưa?

Dân nhìn bà Xuân thật lâu rồi nói với giọng cứng rắn:

- Dù mẹ nói thế nào, con cũng nhất định cưới Diệp Hoa.

- Không thể được!

Chàng đã bỏ đi nên không nhìn thấy sự giận dữ trong đôi mắt của bà Xuân.

Những ngày tiếp theo đó bà Xuân không cho Dân về nhà thường bằng cách sai Thăng mang tiền đến cho chàng tiêu xài. Bà mong sẽ cắt được tình cảm mới vừa manh nha giữa Dân và Diệp Hoa.

Nhưng Dân không thể nào chịu đựng. Nỗi nhớ Diệp Hoa cứ quay quắt trong lòng. Thế là chàng lại về nhà và lại đòi cưới Diệp Hoa. Nhưng lần nào cũng bị bà Xuân từ chối kèm theo sự nổi giận đùng đùng.

Dân tuyên bố nếu bà Xuân không cưới cho nàng, tự chàng sẽ lo liệu. Bà Xuân tức giận bảo sẽ tự giận chết nếu Dân cãi lời bà.

Nhiều lần bà định đuổi Diệp Hoa đi nhưng không thực hiện được vì bà biết làm thế chỉ tạo điều kiện cho Dân và Diệp Hoa gần nhau. Diệp Hoa không còn ai thân thiết. Chắc chắn nàng sẽ đến sống với Dân làm sao bà kiểm soát được.

Bà Xuân tìm mọi cách để ly gián Dân với Diệp Hoa. Đồng thời bà cũng tìm mọi cách cho Dân gặp Diễm. Và người thực hiện sứ mạng đó là Linh. Linh thường xuyên lên Sài Gòn và rủ Diễm đến chỗ Dân ở. Những hôm Dân về nhà thì Linh cũng kéo Diễm về theo. Dân yêu Diệp Hoa cuồng nhiệt. Diễm không chinh phục được chàng. Cô ta bất mãn và tỏ vẻ hững hờ.

Mặc ai ngăn cản, tình yêu của Dân ngày càng sâu nặng. Chàng bỏ học về nhà thường hơn. Bà Xuân kiểm soát Diệp Hoa thật gắt gao nhưng 2 người vẫn lén lút gặp gỡ. Họ hẹn nhau lên đồi hoặc ở ngoài đồn điền cả phê hay những nơi bà Xuân ít đi tới.

Đau khổ, tuyệt vọng khiến Dân học hành sút giảm hẳn. Nhiều lần Dân định bỏ trốn cùng Diệp Hoa nhưng chàng lo ngại bà Xuân. Chàng biết bà rất độc đoán và sẵn sàng làm những gì bà đe dọa. Chàng sợ sẽ phải ân hận một đời.

1 buổi chiều trời nhạt nắng. Dân và Diệp Hoa sánh bước bên nhau ngoài khu đồn điền. Nét mặt Diệp Hoa trầm lặng hẳn. Đôi mắt nàng đượm buồn. Nàng ngâm thơ.

- Mẹ anh không chấp nhận chuyện của chúng ta phải làm sao bây giờ anh?

Dân choàng tay qua vai nàng:

- Em cứ yên tâm anh sẽ có thuyết phục mẹ, rồi mẹ sẽ đồng ý thôi!

Diệp Hoa tần ngần nhìn Dân rồi chốc chốc thở dài:

- Anh mà bỏ em chắc em không sống nổi.

- Em nói bậy không hà. Đừng nghĩ vớ vẩn như thế!

Diệp Hoa ngập ngừng mấy lần vẫn không nói được điều nàng muốn nói. Khuôn mặt nàng tái xanh. Dân lo lắng:

- Em sao thế?

- Em sợ quá! Em...

Dân chăm chú nhìn Diệp Hoa:

- Em không khỏe hả?

Nàng thu hết can đảm nói:

- Anh Dân, em...

Linh cảm có việc gì, Dân siết tay nàng động viên:

- Em có gì lo nghĩ nói cho anh biết đi!

- Em, em có thai rồi.

Dân lặng người lấp bắp:

- Em nói sao? Em có thai à?

Diệp Hoa gật đầu xác nhận:

- Hơn tháng nay rồi anh ạ!

Dân cố trấn tĩnh:

- Em đừng nói ai biết nghe. Để anh giải quyết.

Đôi mắt ngân ngấn nước, Diệp Hoa nói thật nhỏ:

- Giải quyết cách nào hở anh?

- Anh sẽ nói cho mẹ biết tất cả.

Diệp Hoa sợ hãi:

- Trời ơi, chắc mẹ giết em chết mất.

- Em đừng kinh hoàng lên như vậy. Mẹ hay la nhưng mẹ cũng biết suy nghĩ lắm em ạ!

Diệp Hoa ngậm ngùi than thở:

- Mẹ anh đã từ chối em.

Chàng trấn an nàng:

- Nhưng lần này mẹ sẽ đồng ý thôi.

- Anh tin chắc?

Dân nói với tất cả sự suy nghĩ của chàng:

- Mẹ rất quý trọng danh giá gia đình. Mẹ không để tai tiếng xảy ra. Mẹ sẽ giải quyết để mọi việc tốt đẹp cho em coi.

Nghe Dân nói Diệp Hoa không mấy yên tâm nhưng trong hoàn cảnh này, nàng cũng cố mà tin tưởng.

Dân cũng hoang mang tột độ nhưng chàng là người có trách nhiệm. Chàng yêu Diệp Hoa tha thiết. Nàng nghèo và bơ vơ trong cuộc sống nhưng nàng có phẩm chất tốt đẹp. Dù khó khăn đến thế nào chàng cũng phải vượt qua. Chàng phải lo cho Diệp Hoa chu toàn.

Trước khi chia tay, Dân đã hứa hẹn với nàng:

- Anh sẽ mãi mãi ở bên em bảo bọc cho em. Em hãy tin nơi anh.

Diệp Hoa tựa đầu vào vai chàng:

- Vâng! Em tin anh!

Dân vẫn luôn căn dặn nàng:

- Em cố giữ gìn sức khỏe nghe! Bây giờ em phải lo cho con nữa đó.

- Vâng! Em biết anh ạ!

Diệp Hoa lo lắng nhưng vẫn thấy lòng rộng lên vì Dân biết tôn trọng tình yêu của nàng. Chàng đã nhận lấy trách nhiệm chứ không lừa dối nàng.

Tuy nói cứng rắn với Diệp Hoa nhưng khi đối diện với bà Xuân, Dân vẫn thầm lo sợ. Bà Xuân là một người đàn bà đầy uy quyền và độc đoán. Bà sẽ nổi trận lôi đình khi hay tin này chứ không để yên đâu.

Dân rụt rè gõ cửa phòng bà Xuân. Tiếng bà đồng dục vọng ra:

- Ai đấy? Vào đi!

Vào phòng mẹ, Dân ngồi xuống ghế và vào đề ngay:

- Con có việc muốn thưa với mẹ.

Bà Xuân nhìn chàng với đôi mắt nghiêm nghị:

- Việc gì, con nói đi!

- Con van xin mẹ hãy cho con cưới Diệp Hoa.

Bà Xuân lạnh lùng:

- Con đã biết mẹ không bao giờ đồng ý, sao con nói hoài việc đó vậy?

Dân nhìn mẹ một lúc rồi chậm rãi nói:

- Con và Diệp Hoa lỡ rồi mẹ ạ!

Bà Xuân ngạc nhiên mở lớn mắt:

- Hả? Mà nói gì?

- Diệp Hoa đã có thai rồi.

Như sét đánh ngang tai, bà Xuân mím chặt môi:

- Mà điên rồi hả Dân?

Dân cố nài nỉ mẹ:

- Mẹ hãy thương chúng con nghe mẹ!

Đôi mắt bà Xuân lườm chàng sắc như dao:

- Hừ! Tụi bây giỏi thật đấy!

Dân ngượng ngập thú nhận:

- Chúng con quá thương nhau mẹ à!

Bà Xuân nhếch môi hỏi chàng:

- Con có chắc cái thai là của con không?

Dân hơi phật ý:

- Mẹ không tin sao? Con biết chắc mà, Diệp Hoa rất hiền lành và nét na mẹ à!

Không thể tưởng tượng chuyện đã xảy ra như thế, bà Thăng rất giận nhưng trông bà rất trầm tĩnh. Dân chăm chú quan sát mẹ.

- Việc đã lỡ rồi, mẹ đồng ý nghe mẹ!

Bà Xuân lặng thinh đầu óc bà đang diễn ra sự xung đột mạnh mẽ. một lúc lâu, bà từ tốn nói:

- Thôi được rồi để mẹ tính.

Nét mặt Dân chợt dẫn ra:

- Mẹ đồng ý nghe mẹ!

- Ừ!

Dân muốn hét lên vì sung sướng. Chàng cứ ngỡ bà xuân sẽ nổi trận lôi đình la mắng chàng dữ dội và đuổi chàng đi.

Không ngờ mẹ chàng lại đồng ý. Sự thật như là một cơn mơ. Ôi tuyệt vời! Dân sẽ báo tin mừng cho Diệp Hoa. Nàng sẽ cuống lên cho mà xem!

Dân tưởng như là Diệp Hoa và chàng đang sống hạnh phúc bên nhau. Diệp Hoa sẽ sinh cho chàng một đứa con kháu khỉnh. Con bé sẽ giống mẹ như đúc xinh xắn dịu dàng. Dân nhớ in lần đầu gặp gỡ Diệp Hoa. Nàng đang đứng nép bên giàn hoa quỳnh trông nàng mới duyên dáng làm sao. Từ đó, Dân cứ gọi nàng là hoa quỳnh anh và chàng cảm thấy yêu thích loài hoa này.

Còn đang mơ mộng Dân chợt nghe tiếng bà Xuân vang lên như một mệnh lệnh:

- Ngày mai này trở lên Sài Gòn lo học hành đàng hoàng nghe chưa?

- Dạ. Nhưng!

Bà Xuân nhìn xoáy vào mặt Dân:

- Mọi việc ở nhà mẹ lo liệu. Phải tuyệt đối giữ kín nghe không?

Dân nôn nóng hỏi:

- Mẹ tính đến chừng nào?

- Thì cũng từ từ chứ gấp quá người ta nghi ngờ.

Dân cười cười khi thấy mẹ dễ chịu:

- Nhanh lên nghe mẹ, con nôn nao lắm rồi!

Bà Xuân liếc nhìn chàng, giọng thản nhiên:

- Mẹ thu xếp mọi việc cho con. Khoảng tháng sau đám cưới chịu không?

Dân mừng rỡ reo to:

- Con cảm ơn mẹ thật nhiều!

Bà Xuân đứng lên chấm dứt câu chuyện.

- Thôi mà về phòng ngủ đi. Chuẩn bị ngày mai đi sớm đó.

- Vâng! Chúc mẹ ngủ ngon.

Dân chạy nháo nhào ra cửa. Đêm ấy chàng không thể nào ngủ được. Trong chàng đang dâng lên niềm vui như chưa bao giờ chàng vui đến thế.

Sáng hôm sau Dân dậy thật sớm báo tin cho Diệp Hoa hay trước khi chàng lên Sài Gòn.

Buổi trưa bà Xuân sai Linh gọi Diệp Hoa lên gặp bà. Nàng hơi run. Mấy hôm nay Diệp Hoa đã sống trong niềm hy vọng ngọt ngào. Dân đã đem đến cho nàng nỗi vui chất ngất. Chàng đã tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

Lần đầu tiên đặt chân lên tòa nhà nguy nga này trông ngực nàng đập liên hồi. Bà Xuân dặn Linh đưa Diệp Hoa vào tận phòng riêng của bà. Khi Diệp Hoa đã đến đã thấy bà ngồi trên ghế vờ cao ngạo như một nữ hoàng. Diệp Hoa chột dạ, Linh lễ phép nói với bà:

- Cô Diệp Hoa đã đến rồi mẹ!

Giọng bà lạnh lạnh dặn dò:

- Ủ! Con ra ngoài nhớ khép cửa lại cho mẹ.

- Vâng!

Còn lại một mình Diệp Hoa đứng xớ rớ, bà Xuân chỉ chiếc ghế trước mặt ra lệnh cho nàng:

- Cô ngồi xuống đi!

Diệp Hoa khép nép ngồi xuống ghế. Bà Xuân chiếu đôi mắt có tia lửa về phía nàng. Diệp Hoa sợ sệt cúi mặt.

Bầu không khí nặng nề đến khó thở. Diệp Hoa nghe rõ tiếng tích tắc khô khan của chiếc đồng hồ vang lên.

Bà Xuân quan sát đôi phương rồi dừng lại thật lâu trên khuôn mặt Diệp Hoa. Nàng tưởng chừng như đang chịu đựng một cuộc tra tấn ghê gớm.

- Kể ra cô cũng đẹp thật!

Bà Xuân gật gù nhìn nàng mĩa mai. Diệp Hoa làm thinh không dám hó hé.
Bà Xuân thẳng thừng bảo:

- Nhưng cô đừng nghĩ rằng cô dùng sắc đẹp để chinh phục thằng con trai tôi.

Diệp Hoa giật mình ấp úng:

- Cháu không có ý gì...

Bà Xuân cắt lời nàng:

- Cô đừng nói nhiều, tôi thừa biết cô muốn gì rồi.

Diệp Hoa mạnh dạn:

- Cháu thành thiết yêu anh Dân.

- Cô biết là tôi không đồng ý.

Diệp Hoa cúi mặt nói thật nhỏ:

- Cháu đã có thai với anh Dân.

Mắt bà Xuân long lên:

- Cô bày trò ra để dối gạt thằng Dân và tôi phải không?

Diệp Hoa run rẩy:

- Cháu nói thật.

- Cô nói láo! Tôi không tin!

Diệp Hoa khóc râm rứt:

- Cháu có thai với anh Dân. Anh ấy nói bác đã đồng ý rồi.

Bà Xuân nghiến răng:

- Tôi không bao giờ đồng ý. Cô không biết gia đình tôi là gia đình danh giá sao? Cô định làm tiêu tan sự nghiệp và địa vị của thằng Dân hả?

Diệp Hoa ngồi chết lặng trên ghế. Bà Xuân vẫn tiếp tục đay nghiến:

- Tôi không biết cái bào thai trong bụng cô là con của ai. Tôi cấm cô nói nó là con thằng Dân!

Nàng rụt rè lên tiếng:

- Con của anh Dân bác ạ!

- Không phải. Cô không được phá hại gia đình tôi nghe chưa?

Diệp Hoa bàng hoàng không biết nói gì nữa. Bà Xuân lướt đôi mắt thật sắc về phía nàng. Diệp Hoa nổi gai cả người:

- Thằng Dân phải học đến nơi đến chốn, nó phải đậu bác sĩ. Cô phải chấm dứt cái trò yêu đương vớ vẩn của cô nghe chưa!

Diệp Hoa hoảng hốt van xin:

- Chúng cháu thành thật yêu nhau.

Bà Xuân gằn giọng:

- Cô là người làm công mà sao cô đèo bồng quá. Cô phải biết thân phận mình chứ.

Diệp Hoa cố chống chế:

- Cháu tin tưởng anh Dân!

Bà Xuân ngó nàng:

- Nó là đàn ông mà, thấy cô có nhan sắc là thích và đeo theo chứ có suy nghĩ chín chắn gì đâu.

Tim Diệp Hoa đau nhói, nàng cảm thấy tay chân rã rời. Đúng là bà Xuân đang tra tấn nàng.

Bà Xuân thăm dò nàng một lúc rồi lạnh lùng bảo:

- Nếu cô hy vọng tôi cưới cô cho thằng Dân là cô làm đây!

Khuôn mặt Diệp Hoa đầm đìa nước mắt:

- Cháu biết làm sao bây giờ? Cháu đã có thai với anh Dân.

Giọng bà Xuân khô khan đến tàn nhẫn:

- Cô không được nói cô có thai với thằng Dân nghe chưa? Tôi sẽ giải quyết chuyện của cô đây.

Diệp Hoa chùi nước mắt nhìn bà lo sợ.

- Cô phải rời khỏi đồn điền này và cắt đứt mọi quan hệ với thằng Dân. Cô phải sinh sống ở nơi khác.

Bà Xuân thừa biết rằng Diệp Hoa là một người con gái cô độc lạc loài. Nàng rất sợ cạm bẫy ngoài cuộc đời, nàng xem đồn điền này là một chốn dung thân.

- Trời ơi, bác đuổi cháu, cháu biết về đâu?

- Về đâu mặc cô nhưng tôi cấm cô và thằng Dân gặp mặt.

Diệp Hoa lại cuống cuồng van xin:

- Cháu van bác cho cháu ở đây.

Bà Xuân nhíu mày nghĩ ngợi rồi ra bộ dễ dãi:

- Được rồi cô ở đây cũng được nhưng phải làm theo điều kiện của tôi.

Nàng e dè hỏi:

- Điều kiện gì ạ?

Bà Xuân nói rành rọt từng tiếng:

- Cô phải viết thư cho thằng Dân nói rằng cô không hề yêu nó và cái bảothai có mang không phải là của nó!

Đất trời như sụp đổ chung quanh Diệp Hoa. Khuôn mặt nàng tối sầm lại.

- Cháu không thể...

Bà Xuân bắt buộc:

- Cô phải viết! Rồi tôi sẽ lo đám cưới cho cô.

Diệp Hoa trở mắt nhìn bà không hiểu:

- Phải! Đám cưới của cô. Chứ không lẽ mang bụng bầu mà không có chồng.

Bà Xuân cười gằn châm chọc nàng rồi dừng lại xem phản ứng của nàng. Diệp Hoa cực lực phản đối:

- Không! Cháu không đồng ý.

Bà nói như ra lệnh:

- Cô phải nghe tôi. Tôi sẽ thu xếp cho thằng Đạt cưới cô. Thằng Đạt cũng mồ côi như cô. Nó là người tốt siêng năng và hiền lành. Thằng Đạt rất yêu quý cô.

Như sợ Diệp Hoa không bằng lòng. Bà Xuân đe dọa:

- Cô phải chọn cách giải quyết này của tôi. Bằng không, cô không thể yên thân với tôi đâu.

Diệp Hoa biết rằng bà Xuân không phải hăm dọa suông đâu. Những ai trái ý bà rồi sẽ biết. Bỗng dưng nàng nói nhanh:

- Hay bác cho cháu đi như lúc đầu bác đã quyết định.

Bà Xuân lạnh lùng tuyên bố:

- Không được! Cô đi sẽ không ở đâu. Cô hãy ở lại đây và lấy thằng Đạt.

Diệp Hoa khóc nức nở:

- Cháu không đồng ý.

- Tôi bắt buộc cô đấy. Nếu cô không chịu thì hậu quả ghê gớm sẽ xảy ra cho cô đó.

Diệp Hoa gục đầu khóc mãi. Bà Xuân đã dòn nàng vào chân tường. Nàng muốn quy hấn đi. Nhưng rồi nàng vẫn cố tỉnh táo để viết lá thư cho Dân theo lời bà Xuân đọc.

Thế là hết cuộc đời nàng kể như đã hết.

Ở Sài Gòn nhận được thư của Diệp Hoa, Dân tức lồng lộn. Diệp Hoa đã lừa dối chàng sao? Dân không tin chàng phải hỏi cho ra lẽ. Chàng cần phải gặp Diệp Hoa ngay. Và chàng đã lao về Bảo Lộc như một cơn lốc.

Bà Xuân và Linh đã kể cho Dân nghe về đám cưới của Đạt và Diệp Hoa. 2 người đều bảo Diệp Hoa đã phản bội chàng, nàng là cô gái chẳng ra gì. Hãy quên nàng đi mà lo nghĩ đến tương lai.

Dân vẫn nửa tin nửa ngờ. Chàng quyết định gặp Diệp Hoa để tìm hiểu sự thật. Diệp Hoa đang sống hạnh phúc với Đạt. Diệp Hoa xác nhận những điều nàng viết trong thư là đúng. Dân phát điên lên trước sự thật phủ phàng.

Trở về Sài Gòn, Dân bỏ học đi lang thang. Thấy chàng quá đau buồn, tuyệt vọng và uất ức, bà Xuân sai Linh lên săn sóc và khuyên nhủ Dân. Linh hết lời che bai Diệp Hoa và khuyên Dân hãy quên ngay con người xấu xa đê tiện đó.

Dân yêu Diệp Hoa cuồng nhiệt. Khi nghĩ nàng đã thuộc về người khác chàng không thể nào chịu đựng nổi. Suốt ngày Dân cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn như kẻ mất hồn. Ít lâu sau chàng ngã bệnh.

Thời gian trôi qua, Diệp Hoa vẫn sống êm đềm bên cạnh Đạt. Nàng vẫn làm tròn bổn phận đối với Đạt. Đạt là một người chồng tốt, lo lắng cho nàng rất chu đáo. Tuy nhiên chàng vẫn có nỗi buồn u uẩn riêng. Cũng như Diệp Hoa đã tan nát cõi lòng vì mối tình đầu dang dở. Nàng cũng rất yêu thương và kính trọng Đạt. Đạt đã hiểu rõ niềm tâm sự ẩn chứa trong tâm tư nàng.

Bà Xuân đã yên tâm khi Dân không về nhà nữa. Bà biết là chàng đã nguôi ngoai nỗi nhớ Diệp Hoa. Rồi con bà sẽ thoát qua cơn khủng hoảng này thôi. Hiện nay Dân đã bỏ học và hay la hét lung tung. Bà nghĩ Dân càng tức giận Diệp Hoa càng tốt.

Diệp Hoa đến ngày sinh. Đạt lo cuống quĩnh và cũng rất vui mừng. Không ai ngờ rằng Diệp Hoa sinh song thai. 2 đứa con gái rất xinh xắn chào đời. Đau đớn thay Diệp Hoa không được thấy mặt con. Nàng đã chết vì bị băng huyết. Đạt đau khổ muốn chết đi.

Lúc bấy giờ có một người thiếu phụ đến bệnh viện xin con nuôi. Ông chồng bà ta rất thích trẻ con. Mọi người đều khuyên nhủ mãi, Đạt mới rút ruột cho đứa con gái lớn vì chàng biết rằng một mình chàng không thể nuôi được 2 đứa trẻ sơ sinh mất mẹ.

Vô tình Linh cho Dân biết tin Diệp Hoa đã chết. Dân tức tốc về nhà ngay. Chàng bảo ông bà Thăng chỉ ngôi mộ của Diệp Hoa cho chàng. Dân mang mấy đóa hoa quỳnh đến mộ Diệp Hoa. Nơi đây chàng đã gặp Đạt. Dân hùng hổ chỉ trích Đạt, đòi giết Đạt vì Đạt đã cướp người yên của chàng. Đạt đã kể cho Dân nghe những uẩn khúc trái ngang của đời Diệp Hoa.

Nghe xong câu chuyện, Dân đã kinh hoàng thét lên. Dân lao vào nhà hùng hổ như một hung thần tra vấn bà Xuân. Bà Xuân xác nhận sự thật và nghĩ rằng Diệp Hoa đã chết, không còn gì lo ngại nữa. Cũng kể từ đó Dân như người mất

trí. Chàng phá phách điên cuồng. Chàng không chịu nổi khi gặp bà Xuân. Ông Thằng đã phải đưa Dân đến bệnh viện tâm thần điều trị.

Bệnh của Dân có khi tăng khi giảm. Thằng rất ái ngại cho Dân, mấy lần đem Dân về nhà, nhưng khi gặp bà xuân thì chàng nổi cơn lên dữ dội và phải vào bệnh viện. Mấy năm sau, bà Xuân qua đời, Thằng đem Dân về nhà ở hẳn và mượn người chăm sóc chu đáo.

Đến khi Lam Yên lớn lên thì nàng cũng biết trông nom người bệnh thật khéo léo.